

și noi ne susținem.

MIHAIL EMINESCU

ZIAR INDEPENDENT, DE OPINII

Primul ministru român la Strasbourg

În ultima zi a vizitei în Franța, primul ministru al României, domnul Petre Roman, a avut convorbiri la Strasbourg cu doamna Katherine Lalumière, secretar general al Consiliului Europei, cu alte personalități politice. Convorbirile au fost consacrate relațiilor dintre România și Consiliul Europei, în perspectiva aderării țării noastre la această organizație de largă reprezentare continentală.

S-a procedat la un schimb de păreri privind procesul democratizării și instituționalizării statului de drept în România, domeniile prioritare ale cooperării dintre țara noastră și Consiliul Europei.

DEMISIE

Combinatul de celuloză și hârtie din Adjud și-a oprit din nou instalațiile, de această dată însă datorită restricțiilor severe în furnizarea energiei electrice. A rămas în funcțiune doar un cazan al centralei termice, care va asigura apa caldă menajeră și agentul termic pentru încălzirea blocurilor din oraș. Pe fondul acestei situații dramatice a mai intervenit un element nou, ing. Gheorghe Voicu, directorul C.C.H. Adjud și-a prezentat demisia din această funcție. Totuși, am vrea să cunoaștem lucrurile mai în amănunt.

CONFERINȚA NAȚIONALĂ ORTODOXĂ

În zilele de 23-24 octombrie a.c. s-au desfășurat, la Institutul Teologic Universitar din București, lucrările celei de-a treia Conferințe Naționale

Sufletul românesc are pozițiile și negativatele sale descrise de filosofi ai culturii din prima jumătate a acestui secol. Este vorba de trăsnituri care i-au creat personalitatea și i-au modelat reacțiile și dorințele. Dar dacă se știu destule despre sufletul românesc de dinaintea ultimului război, despre ce-a ajuns el și care-i starea lui acum, nu se prea știu multe lucruri.

Timp de 45 de ani românii au fost obligați să se prefacă, au fost împinși să trăiască într-o imitație continuă, să-și înăbușe ideile, spiritul creator, personalitatea, să imite înfățișarea lui stalinist, apoi al dictatorii de tip asiatic. Să preia instituții din rășării, modele de viață, de dezvoltare, organizare și chiar de retorică. Tot ceea ce se construise pe acest pământ aproape un secol prim-o încercare de acordare la instituțiile europene, în acord cu aspirațiile spiritului național, s-a dărânat pentru a se ridica în loc instituțiile staliniste, monștri de import. Viața politică a României a fost în aceste 4 decenii a jumătate o continuă și jignitoare imitație, o încercare dezastruoasă de a se pune pe trupul spiritual al țării o haină care nu i se potrivea de fel. Pentru a se ajută această haină, au fost uciși intelectualii și distrusă clasa burgheză, au fost pauperizați țărarii, au fost transformați muncitorii în simple unelte ale ideologiei totalitare. Că nimic din ce se construia pe trupul țării nu i se potrivea, o dovedește clar dezastrul economic, politic și cultural, rezultatul celor 45 de ani de istorie din care sufletul românesc a ieșit nu doar umilit, ci din neorogănie și mulțat. Desigur, ne este greu să acceptăm o asemenea concluzie. Dar trebuie totuși să o primim în față. Minciuna, pe care românul o practica zi de zi din instinct de conservare pentru a ascunde ce era în sufletul lui de spaima defecțiilor, a devenit, într-un fel, oficializată. Cece au săvârșit infractorii în fața întregii țări nici nu se gîndesc

să le recunoască. Cei vinovați de-a fi distrus această țară pozează în victime. Adevărul, adevăratea la adevăr rămîne încă o aspirație. Istoria ultimelor 10 luni e o tragică mărturie.

Curajul poporului de a începe o istorie nouă a fost treptat copleșit de redescoperirea lășiții sădii în oasele noastre de foșii secretari de partid, cadriști, securiști. Represiunile din ianuarie, februarie, iunie, n-au avut probabil ca scop decît polioirea umultului revoluționar al schimbării, sîdirea din nou a fricii în sufletele oamenilor. Între ce se spune și ce se face - aceeași ruptură.

Deși vorbim de libertate, gîndirea întreprinzătoare se găsește zăvorâtă în îngrădirile ridicare de morala proprietății colectiviste. Iar în locul faptei createare stă mai departe văchireala neputinței, aceea care ne-a ajutat în timpul dictaturii să refuzăm compromisul. În loc să pună mîna să schimbe, să facă, românii încă așteaptă să li se dea de sus ceva de-a gata. În locul competențelor, se lăfăie încă incapacității cu foste dosare bune care timorează prin aplombul agresiivității. În locul dragostei de țară și de viitorului, stau interesele mărunte ale scaunului înalt. În locul patrioticismului se afirmă demagogia iar cei curajați și demni sînt acoperiți de noșoul calomniei mai mult încă decît în timpurile "odioase". I-am văzut pe alți mulți vinzîndu-se prea ieșin, prea ușor, abandonînd un ideal generos, pactînd repede cu cei puternici, nu știu dacă din teamă sau din dorințe materiale. Dosarele, listele cu persoane indezirabile au fost repuse în drepturi. Cîine nu convine puterii își asumă din nou riscul cuvîntului liber.

Latura realistă a sufletului românesc pare scufundată încă într-o utopie, soră cu utopia socialismului victorios, care spunea că poporul trebuie să aibă încredere în partidul ce-i va aduce fericirea. Această iluzie periculoasă cultivă somolența

și absența de la o reală viață politică. În plus, politicianismul de tip stalinist și-a întins sufletul peste politica noului nostru stat ce se dorește anti-comunist. Deși ne vrem în pluripartitism, se practică clare tendințe monopolitice, prin discreditare, compromiterea opoziției, dezinformarea opiniei publice. Și, ca înaintea, românul vede că glasul lui e încă neascultat. Ce vine de jos, ru e bun, dar tot ce vine de sus în jos trebuie să fie bun. Corupția tinde și ea prin amplasare să ia locul totalitarismului. România suferă. Sufletul românesc este încă bolnav după 45 de ani de dictatură. Rănille sînt adînci. Ele trebuie vindicate printr-un efort de voință pentru ca trupul țării să se poată însănătoși și, însănătoșindu-se, să se întrebze ce este și ce vrea. Și răspunzînd acestor două întrebări să-și construiască libertatea pe care o merită.

Deunăzi, un senator se plîngea că înierii fug din țară. De ce o fac, nu e de neînteles. Ei fug pentru că văd că nu se schimbă nimic. Ei fug pentru că nu mai pot suporta imaginea lagărului în care s-au născut și au trăit și care tot a lagăr seamănă: mizerie, mîrdărie, lipsuri, favoritism, spaimă, lașitate. Să ne aducem aminte că cea mai torturantă pentru om este imaginea concretă. După ce au fost eliberați din lagărele naziste, cei internați acolo n-au mai vrut să sica nici în rușul capului, deși sîrma ghimpată dispăruse, aveau hrană, protecție, căldură. Ei au fugit care cum a putut pentru că n-au mai suportat imaginea lagărului. Cei ce fug azi, fug pentru că nu mai suportă structurile lagărului comunist încă vii, menținute, fug de foștii șefi, securiști, cadriști ce doresc să-și păstreze privilegiile. Cred însă că dacă schimbările n-au venit, ele vor trebui totuși să vină. Copacul trebuie scuturat pînă vor cădea toate mercele putrede.

MIRELA ROZNOVEANU

INFORMATIE SI REPORTAJ

Foto : MIRCEA CARARAT

MOLDOVA E UNA SI ȚARA E CU EA

Penitenciarele din România

„MORALA SUFLETULUI ESTE FĂRĂ PRECEPTE”

Blaise Pascal

„In închisoare, femeia suferă mai mult decît bărbatul”, ne spune dl. Nicolae Boștină, comandantul penitenciarului de femei Tirgșor (Prahova) — afirmație întărită și de ceilalți asociați ai penitenciarului. In

pra minorelor, poate fi, de cele mai multe ori, nefastă. In plus, aici minorele nu-și continuă școlarizarea și nici nu se pot califica într-o meserie. Pentru școlarizarea minorelor ce poate face educatoarea Lau-

Hrana zilnică este evaluată la sumă de 3,50 lei. Deținutele din penitenciarul Codlea s-au plîns că nu primesc decît 100 gr de vată lunar. Este grav din punctul de vedere al igienei intime a femeii și umilitor din

Ieri după-amiază sute și sute de studenți, membri ai Ligii studenților din Universitatea București, cărora li s-au alăturat numeroși alți locuitori ai Capitalei, au participat la o